

הכתיבה הטוטאלית

לראובן שניר

שחר עומד על הָהָר.
כמו תרנגול, נוצות הליל מתנפחות והינשוף פוקח עינים.

איש לא ימתין לנו. כמו זקנים חכמים בכפריי־התשובה נועצים אנו מבטים בכוֹכב
שבמהרה יעלם. מדברים אנו אל עצמנו בדעה צלולה. בלבן עינינו זעקה עורת המתגרה
בלבן האדמה. המחר הולם באזנינו ומשתרבב כלשון ענקית הנשלחת מגרון האפק.

אין איש מלבדנו דמדומי־שחר מזהמים את החלון.
על השמירה שוקד צל מתמסת הדמיון.

הולכים אנו עם מגדלים רחוקים המתחלפים בשיטתיות, משוטטים במחשכים עד
שמפתיענו גשם זלעפות, המאליץ את השתיקה לשאת את מטרייתה ולהכנס למעון־
הדברים.
ופתע נבקע הירח, השמים לוגמים ממימי כל אשר הוא שחור, ויורקים אותם בערוצי־
המלים.